

DOMINIKA WÜRLI

TRAJAK
DO *Čajka*

MARENČIN PT

Akákoľvek podobnosť reality s príbehom je čisto
náhodná, a možno nie...

DOMINIKA
WÜRL
traja do tanga

MARENČIN PT

Príbeh o nevere, sexe a láske, lebo bez nej by to nešlo.

© Dominika Würl, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
Jazyková úprava Sylvia Sachs
705. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0245-5 (brož.)
ISBN 978-80-569-0246-2 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0247-9 (ePub)

Prológ

(september 1999)

– Nenávidím ťa, – zašepkala som z miesta spolujazdca tak, aby ma počula.

– Ešte sa mi poďakuješ, – ani sa na mňa nepozrela.

– Ako to môžeš povedať?! Bolo to tvoje vnúča a ty... ty si ho zabila, – po tvári mi stekali slzy bezmocnosti. Aj tak už bolo neskoro, ale cítila som, že jej to musím povedať.

– Bol to iba zhluk buniek, nie dieťa. A nerev, s tým úbožiakom a deckom na krku by si celý život iba zobrala a ja by som sa na to musela pozerieť.

Ostala som ticho.

Načo niečo vravieť?

Keď si niečo moja matka vzala do hlavy, tak jej to z nej nik nemohol dostať. Bola prísna a bezcitná, tieto dve slová ju vystihovali asi najviac. Ešte aj náš otec bol popri nej ako malé chutné kuriatko. Ona bola harpya, môj život mala naplánovaný do poslednej bodky, a Ma-jo do toho plánu nijako nezapadal. Od vzťahu s ním má stále odhovárala a dokonca sa mi

vyhrážala, že ak ho neopustím, tak to budem ľutovať... a stále dookola. No ja som ho milovala, neviem, ako chcela donútiť moje srdce a môj mozog, aby prestali Maja vnímať ako toho najlepšieho muža na svete. Nedalo sa to, veď láske nerozkážeš.

Končili sme spolu gymnázium a ja som sa pred týždňom dozvedela, že som tehotná. Tušila som, ba vedela, že mama nebude nadšená, ale to, že ma pošle na potrat, tak to som nečakala.

Bolo mi zle.

Alebo, lepšie povedané, prišlo mi zle z nej.

To všetko ona.

Ešte teraz som cítila ten prístroj v sebe a ten zvuk... naň tak ľahko nezabudnem.

Nemôžem si pomôcť, ale vedela som to porovnať iba k jednej veci... akoby ste mixovali ovocie. Moje dieťa rozomleli ako na nejaký kokteil. Srdiečko mu dobilo a ono umrelo, tak ako moja nádej, že budem niekedy šťastná.

Po tomto určite nie.

– Rozídeš sa s ním a v našom dome ho viac nechcem vidieť, rozumieš? A ani s tebou ho už viac nechcem vidieť. A ja sa to dozviem, mňa neoklameš.

Stále sa venovala šoférovaníu a ani na mňa nepozrela.

– Ako povieš, mama, – to posledné slovo som povedala s obrovským odporom.

– O tom potrate sa nesmie nikto dozvedieť, ani Lujza a ani otec, pochopila si? – odbočila na príjazdovú cestu k nášmu domu.

K honosnému sídlu, ktoré bolo zvnútra úplne zhnité.

Mama zaparkovala a podala mi servítku.

– Utri si slzy a choď rovno do svojej izby, vyspi sa na to a uvidíš, ráno mi dáš za pravdu, že to inak nešlo. Ešte sa mi poďakuješ, – zopakovala.

Nech si hovorila, čo chcela, mýlila sa. Nikdy jej to neodpustím, nezabudnem a už vôbec sa jej za toto nepoďakujem, práve naopak, len som sa utvrdila v tom, že horšia beštia na svete neexistuje.

Majo mi stále vravel, že moja mama nie je celkom v poriadku, ako ma kontrolovala a doslova dala sledovať na každom kroku, no ja som sa iba smiala a povedala mu, že preháňa.

No teraz som pochopila, že mal pravdu.

Diabol má na tejto zemi konkurenciu – a to som ešte nevedela akú.

1. kapitola

Táňa (december 2014)

Zasa Vianoce.

Už mi tie výklady, pútače a rôzne reklamy šli na nervy. Podnikatelia a obchodné reťazce sa snažili iba zarobiť, a pritom nám, poctivo zarábajúcim, sa pokúšali vyprázdniť peňaženky. U mňa zatiaľ mali smolu, ja som na nákupy nemala čas, aj keď viem, že si ho už musím nájsť.

Nerobila som to kvôli sebe, ale kvôli mojim deťom. Ak som ich nechcela sklamať, musela som si nasadiť masku večne sa usmievajúcej osoby, aby nič nevytušili. Nepokazím im predsa radosť z najkrajších sviatkov v roku.

Sadla som si za svoj pracovný stôl a chystala si papiere pre šéfa. Bude výplatný termín, takže všetky výplatné pásky som musela mať hotové.

Pracovala som ako účtovníčka v malej firme, ktorá sa zaoberala výrobou a montážou plastových okien. V kolektíve som bola jediná žena, ale to mi skôr vyhovovalo ako prekážalo. A okrem toho som do práce nechodila s nechuťou, lebo presne to by ma čakalo, ak by som nastúpila k mame do rodinného podniku.

A keď sa mame nepodarilo zamestnať mňa, tak si ulovila môjho manžela Ondreja, ktorého chcela mať pod palcom a pod kontrolou. Už to, že som si našla prácu inde ako pod jej dozom, ju priviedlo do nevýslovného šialenstva, že ma nemá pod kontrolou. A mňa to tešilo, že jej robím napriek, lebo s tým nemohla nič spraviť.

Matka šéfovala malej exekučnej firme, tak sa tá firma volala oficiálne, neoficiálne to bolo zdieračstvo na druhú. Ako som už spomínala, bola diablom v ľudskej koži, ktorý zdieral ľudí z kože, doslova.

Ale najhoršie na tom bolo to, že môjho manžela si omotala okolo prsta, mala ho rada a na moje prekvapenie aj on ju, padli si do oka, aj keď Ondrej bol úplne iný ako ona. Hlavne na začiatku nášho vzťahu bol milý, pozorný a mal ma rád. Možno aj teraz, len ja som to už nevidela a ani necítila. Matka si ho pretvárala na svoj obraz a pomaly sa jej to darilo. Neviem, možno v ňom videla môjho otca, ktorý bol tiež dobrákom od kosti, aj keď celý život ho komandovala a spravila z neho to, čo spravila.

Umrel pred piatimi rokmi na infarkt a možno by ho aj poriadne oplakala, keby ho týždeň pred smrťou nenachytala v posteli s nejakou ženskou. Ani som sa mu nečudovala, že mal s niekým pomer, popri mojej matke, ktorá ho iba komandovala, mal strašný život.

Ukázková rodina.

– Táni, už máš tie výplatné pásky? – zrazu sa nado mnou skláňal môj šéf.

- Uf, ako som sa zľakla, ideš ako duch.
On sa len zasmial popod svoje mrožie fúzy.
- Nemáš čisté svedomie, srdénko?
- Keď nie ja, tak už potom nikto, – podávala som mu papiere.
- Ďakujem, ááá, Táni, nezabudni, že v piatok máme to vianočné posedenie, – upozornil ma, už na ceste k svojej kancelárii.
- Neviem, či prídem. Ešte nemám nič napečené, ani upratané... a darčeky? Tak tie radšej ani nespomínam.
- No on sa tváril, že ma nepočuje.
- Bez debaty, je to povinné a pre každého!
Vedela som, že to myslí dobre, chce, aby som sa uvoľnila, lenže ja som nemala čas a ani chuť.
- Každý rok som sa tomu hladko vyhla, ale tento rok to asi nepôjde. A možno to nebude až taká katastrofa, Ondro ostane s deťmi a ja sa trocha odreagujem.
- Ránko, – zakričal na mňa Lukáš od kávovaru.
- Ahoj, urob aj mne, dnes nejako nie som vo svojej koži, asi sa potrebujem prebrať, – povedala som mu.
- Malú s mliekom? – opýtal sa úplne zbytočne, keďže mi tú kávu pripravoval už štyri roky.
- Čo sa týka tejto práce, my s Lukášom sme dinosaur, lebo sme tu najdlhšie, nastúpili sme hneď ako firma vznikla. Lukášov otec bol náš šéf a Lukáš môj bývalý spolužiak z gymka, on mi dohodil túto prácu.
- Čo máš vianočnú depku? – podával mi kávu.

– Ďakujem. Hej, niečo také. Ešte ani darčeky nemám.

– A čo z toho robíš takú vedu? Veď dievčatá sú už veľké, objednaj niečo z internetu a je to. Nemusíš ani nikam chodiť.

– Didi má desať a Petra dvanásť, nie sú až také veľké, – povedala som.

– No bôže, sú to dievčatá, kúp nejaké šmin-ky, handry alebo Barbie a je to.

– Nejaký si múdry. Ty už darčeky máš?

– O to sa stará Lenka.

– Jasné, inú odpoveď som ani nečakala, – odpila som si z kávy.

– Na večierok ideš? – zmenil tému.

– Myslíš na to vianočné posedenie? Neviem, ale práve mi tvoj otec oznámil, že je to povinné, takže asi musím ísť, aj keď sa mi veľmi nechce.

– Neblázni, musíš prísť! Minulý rok si zmeškala Lacov striptíz.

– Ďakujem, zaobídem sa aj bez toho, – povedala som a žmurkla na Laca, ktorý práve prišiel.

– Počul som svoje meno? – ozval sa odo dverí.

– Hej, práve sme rozmýšľali, či si si kúpil nejaké nové spodné prádlo na piatok, – smial sa Lukáš a snažil sa udržať na nohách, aj keď Laco po ňom hádzal, čo mu prišlo pod ruku.

Typickí muži.

* * *

Domov som prišla ovešaná ako vianočný

stromček, a to doslovne. Len čo som prekročila prah dverí, na schodoch som počula dupot.

Dievčatá.

Tašky aj s ich obsahom som rýchlo šupla do skrine, ktorú sme mali na chodbe. Nemusia vidieť, že som bola nakupovať za Ježiška.

Nie sú hlúpe, ale aj tak ich chcem prekvapiť.

– Mamííí, – vyrútili sa na mňa obe.

Vedela som, že je problém.

– Petra sa zasa zamyká v izbe! – žalovala Didi.

– A ona ma stále otravuje, – Petra namierila svoj ukazovák na svoju mladšiu sestru.

Prekrikovali sa jedna cez druhú a mne šla prasknúť hlava.

– Kde je otec? – opýtala som sa.

– S niekým telefonuje v pracovni, – odpovedala mi Petra.

– Dobre, obe choďte do svojich izieb, prídem vám skontrolovať úlohy a beda, ak nebudete mať všetko hotové, – pohrozila som im.

Unavene som sa vyzula a prešla do pracovne. Takmer hneď som ho zbadala, stál ku mne chrbtom a naozaj s niekým telefonoval.

– ... pozrite sa, pán XY, musíte to vyrovnať do konca mesiaca, lebo inak prídete o strechu nad hlavou. Nie, nevyhrážam sa vám, len vás upozorňujem, aké to bude mať následky, keď nebudete platiť...

Odišla som odo dverí, prišlo mi nevoľno.

Ondrej nebol zlý človek, práve naopak, bol vtipný dobrák a neskutočný fešák. Nie až taký ako Majo, ale s ním som sa musela rozísť, takže

aj Ondro bol dobrý, a tak som prijala jeho ponuku na rande.

Cítala som sa s ním dobre, bol ku mne pozorný a páčil sa celej rodine. Jeho mama farmaceutka a otec lekár, no mohla som si nájsť lepšiu partiu?

Nemohla, tak sme sa vzali. Nebolo to manželstvo plné vášni a lásky. Prvotné opantanie vyprchalo príliš skoro. Ani som sa nestihla nadýchnuť, láska zmizla a už ostal len papier, kde stálo, že som jeho žena, a deti.

Šla som do kuchyne uvariť večeru.

Veď ješ sa predsa musí.

– Už si doma? – počula som za svojím chrbtom.

– Nie, to len môj duch sa chystá uvariť večeru, – odsekla som.

– Zlý deň? – pokúsil sa o konverzáciu.

Pozrela som sa naňho. Za tých trinásť rokov, čo sme manželia, sa skoro vôbec nezmenil. Plavé vlasy bez jedinej šediny mal zastrihnuté do účesu poslednej módy, postava bola bez známky tuku, mohol by sa pokojne porovnávať s nejakým športovcom, no aj tak už vo mne nevyvolával také pocity ako na začiatku nášho vzťahu.

Jeho modré oči sa na mňa upierali a čakali na odpoveď.

– Nie, Ondro, mala som normálny deň. Klasika, práca, mám jej toľko, že neviem, kde mi hlava stojí. Blížia sa Vianoce, nemám upratané, nič napečené a dnes som ako-tak zvládla nakúpiť nejaké darčeky. Prídem domov, že si

konečne oddýchnem, no tu, čuduj sa svete, treba navariť večeru, aby mali deti čo jesť, – s rachotom som položila hrniec na sporák.

– Teraz som prišiel, – povedal sucho, akoby sa tým malo všetko vyriešiť.

– Aj ja, a ako vidíš, už makám, aby ste mali čo jesť, – odsekla som mu.

– Vieš, že nemusíš pracovať, uživil by som nás.

Klasika, túto vetu som z jeho úst počula snáď miliónkrát.

– Ondro, nebavme sa o tom, lebo vidím, že aj tak nič nechápeš. Nejde o to, čo ja nemusím, ale o to, čo by si ty mal.

– A nepomáham ti dosť? Viem upratať aj navariť. Ktorý muž by toto spravil? Len ja, večný debil, s ktorým si ty stále nespokojná. Asi si kúpim to tričko od Kristíny Farkašovej s nápisom: „*Miláčik, čo by som ešte mohol urobiť zle?*“ – otočil sa mi chrbtom a odišiel.

Clivela som za ním a nechápala jeho výstup. To ja by som mala so všetkým trepnúť a odísť, a nie on. Tvári sa ako spasiteľ sveta, a pritom ho nežiadam o veľa, len aby mi viac pomáhal. Ja nie som robot, aby som všetko zvládala a potom sa ešte všade dookola usmievala.

Ako sa mohol môj život takto zmeniť? Stále som si predstavovala, že budem žiť so skvelým chlapom, ktorého budem milovať a aj on mňa. Že budeme mať pekné a zdravé deti a že naše manželstvo bude pre mňa uspokojujivé. Lenže nie je to tak. Ako som spomínala, láska rýchlo zmizla, a kým som sa stihla spamätať, už som

mala na prste obrúčku a kňaz vrael: „Čo Boh spojil, človek nech nerozdeľuje.“

Ondreja moja matka zbožňovala a zbožňuje ho aj teraz, ak by som ho nepoznala, tak by som si aj myslela, že spolu niečo majú, lenže nemajú. V tomto bol ku mne férový, pravidlo „matku svojej ženy do postele neťahaj“ by neporušil.

Už od začiatku bolo o mojom živote rozhodnuté, nemala som ani čas rozmýšľať, či to, ako to povedal Ondro, že naše stretnutie bolo napísané vo hviezdach, bola naozaj pravda. To, že sa stretieme, že budeme mať spolu deti a budeme žiť spolu naveky.

To slovo ma desilo najviac.

Je „naveky“ na dlhú dobu?

To sa pýtam už niekoľko mesiacov.

– Mami, vraj nemáš variť, ocino objednal pizzu, – prišla mi oznámiť Petra, mimochodom jeho verná kópia.

Super, zas to vyriešil bez námahy. Ani hundrať som nemohla, lebo nemám na čo.

– Úlohy hotové? – opýtala som sa jej, len čo som si sadla a vychutnávala si pocit, keď sa moje nohy dostali do stavu alfa.

– Uhm.

– A čo nové v škole?

– Nič, od piatku máme prázdniny, – povedala s plnými ústami banánu.

– Už od piatku, – zhrozene som si dala tvár do dlaní.

Neznášala som prázdniny, akékoľvek, lebo deti som nemala kde nechať. Tá staršia by sa